

Кажи! Въвъ мракъ нощний, кога се все потае,
Когато дреме звѣрътъ и вѣтъртъ мълчи,
Видѣла ли си духъ нѣкой да блуждае,
И гроба си да търси и жално да фучи?

Борбата бѣше люта! Екнала бѣ природа!
И турчина и хъша се квасяха съсъ кръвъ,
Единий за тирана, а другий — за свобода,
Единий — прѣвъ по броя, а тозъ — по храбрость прѣвъ!

Ту тихъ, спокоенъ, Ботевъ всрѣдъ младата си чета,
Противъ смъртъта стоеше отъ облакъ димъ покритъ,
Ту съ гласъ грѣмливъ ревеше къмъ буйнитъ момчета,
Кат' молнията страшенъ, кат' бурята сърдитъ!

Балкана съ грѣмъ бѣ пленъ, въздуха съ димъ
[прѣтваренъ,
Врагътъ оставя боя и трупове безъ брой!
Побѣда! Гордъ е левътъ! Куршумъ писна коваренъ,
И пада кървавъ, блѣденъ радецкия герой!

Падна! И взоръ му огненъ, угасналь се прѣтвори,
Лицето му увѣна, бѣга му хубостьта;
Той пакъ откри клепачи, зина да проговори,
И думата замръзна на ледни му уста.

И думата не чу се!... Шо ли бѣ щѣлъ да каже?
Да ли това било е послѣдния му стонъ?
Да ли той своята мжка искалъ е да изкаже?
Или туй бѣше „сбогомъ“ на родний небосклонъ?

Или е щѣлъ да викне сждбата да прокллина?
Или е щѣлъ да стрѣлне тирана съ погледъ бръзъ!
Ил' щѣлъ е да прѣввржчи на скръбна си дружина
И страшната си клетва и страшната си мъсть?